

[Thestrup.]

over mod, hvad man måske kan kalde det engelske synspunkt: at man godt kan være medlem af en fagforening uden at behøve at yde bidrag til socialdemokratiet. Det er denne udvikling, som det foreliggende lovforslag vil befordre, og det tror jeg er rigtigt.

Der ligger ikke i det, jeg har sagt, noget angreb på fagforeningerne, fagforeningerne er et selvfølgeligt led i vort samfund; men de er i dag så stærke og så almindeligt anerkendte, at de ikke behøver som en slyngplante at klynge sig til det socialdemokratiske træ. De er selv et stort og stærkt træ i det danske samfund og kan meget vel stå alene.

Det vil måske gå med dette lovforslag, som det gik med et lignende forslag, i 1956 var det vist: det blev syltet i et udvalg. Men vi taber ikke modet af den grund. Jeg tror, at det, dette lovforslag kæmper for: det enkelte menneskes frihed ikke blot i forhold til staten og statens organer, men også i forhold til de store organisationer, vinder mere og mere terræn, og inden så forfærdelig lang tid tror jeg også, at det vil slå igennem her i vort land.

Krog Hansen: Selv om det ikke står direkte i lovforslaget, er det vel helt indlysende, at det, vi taler om her, er den del af fagforeningskontingentet, som går til den socialdemokratiske presse.

Det er vel også helt klart, at jeg, som tilhører et andet parti, er modstander af dette tvungne kontingent og har været det igennem flere år. Jeg har da også ved talrige generalforsamlinger og andre steder, hvor jeg har haft mulighed derfor, stillet forslag, som omtrent har været enslydende med det lovforslag, der foreligger her i dag.

Man må ikke tro, at denne modstand kun findes blandt kommunister, folkesocialister og upolitiske; den findes også inden for visse socialdemokratiske kredse. Jeg kan huske, at for nogle år siden, da jeg havde lejlighed til at diskutere dette spørgsmål med hr. Erhard Jakobsen på Roskilde højskole, sagde han, at han også var modstander af et tvungent kontingent. Han foreslog i stedet, at man skulle udsende et brevkort til samtlige fagforeningsmedlemmer, hvorpå der stod, at såfremt det ikke var tilbage-

sendt inden 3 dage, ville de blive afkrævet et kontingent på 10 kr. om ugen. Han havde det lønlige håb, at 90 pct. af dem ville glemme at sende det tilbage.

Det fremgår altså klart, at jeg er modstander af det tvungne kontingent og sådan set enig i de synspunkter, forslagsstillerne har givet udtryk for i dette lovforslag.

Der er kun én ting, der er forkert, der er kun én fejl ved dette forslag, og det er, at det er fremsat her i folketinget. Det kan nemlig ikke være en sag, som folketinget skal tage stilling til. Det kan ikke være meningen, at vi her skal bestemme, hvordan de enkelte organisationer skal ledes, og det kunne i denne forbindelse være interessant at spørge forslagsstillerne: hvad er sigtet?

Jeg ved vel, at man har det sigte, at man skal pille én tand ud af fagbevægelsen det ene år og én tand yderligere det næste år, således at den i løbet af nogle få år er helt tandløs. Men hvad er sigtet yderligere? Er man ude på at indføre diktatur i dette land, således at flertallet i de enkelte organisationer ikke selv får lov til at bestemme, hvad pengene skal bruges til, ikke selv får lov til at bestemme, hvordan disse organisationer skal ledes? Vel kan man være modstander af mange af tilskuddene; der gives jo tilskud i disse fagforeninger både til DUI, blinde, døve, sindslidende og mange andre, og selvfølgelig er der modstand mod nogle af disse tilskud. Men der bliver ikke givet et eneste tilskud — ikke til den socialdemokratiske presse, heller ikke til politisk organisation og heller ikke til politisk agitation — såfremt der ikke er flertal derfor, og det må dog være det vigtigste. Man kan ikke her i det høje ting begynde at indføre systemer, som dikterer, hvad disse mennesker skal og ikke skal. Hvis det skal være princippet fremover, vil jeg da foreslå, at militærnægterne undgår at betale skat af det beløb, som går til militæret; de er jo et mindretal, som ikke er tilhængere af militær. Det må da være nøjagtig det samme, som hvis man mener, at et mindretal i fagorganisationerne skal slippe for at betale for noget, flertallet har bestemt.

Jeg kan altså ikke have megen sympati for forslaget, når det kommer som et lovforslag her i tinget. Såfremt hr. Henry Christensen havde været tillidsmand med mulighed for at stille forslaget på en kongres et